

Preot Octavian Moșin

Cum să devin mai bun?

Cugetări creștine pentru omul de astăzi

Colecția *Biserica în cetate* – 1
Făgăraș, 2018

Prefață: BUNĂTATEA VA SCHIMBA LUMEA

- Nicolae Dabija / 3

Cuvânt înainte: DE LA SUFLET LA SUFLET

- Pr. Octavian Moșin / 6

VIAȚA CREȘTINĂ

Grija cea lumească s-o mai lepădăm... / 8

Viața-i mers și dăruire / 10

De ce unii creștini sunt în afara Bisericii? / 12

Despre comunicarea cu Dumnezeu / 16

„Ia aminte la tine însuși...” (I Timotei 4, 16) / 17

Despre frica de Dumnezeu / 19

Lepădarea sau unirea cu Hristos? / 20

Jertfindu-ne pe același altar al credinței / 21

Despre purtarea crucii / 22

Despre ispite / 24

Sunt bune sau rele ispitele în viața creștinului? / 24

Ispitele creștinului de astăzi / 28

Trăind strâmb – gârbovim duhovnicește / 30

Frica de a fi creștin / 32

Despre pofta de viață / 34

Vrem vindecare! / 35

Între răbdarea durerilor și pacea sufletească / 37

Îndemn la pocăință / 38

Să primim lumina dumnezeiască... / 39

Să alegem o viață curată / 40

Drumul de la profan la sacru / 41

Nu contează cât trăim, ci cum trăim / 43

Crucea în viața creștinului / 45

Dumnezeu lucrează în ascuns / 47

Cum să ne încălzim sufletele / 49

Creștinul în fața provocărilor / 51

Cum să ne descurcăm în viață? / 53

Vrem creștini responsabili! / 58

Biserica este vie prin vârstnicii ei / 60

Liniștea sufletească / 62

De unde să învățăm adevărata dragoste? / 63

Prin credință vom înfrunta greutățile / 64

Lumea de astăzi și viața de apoi / 66

Prin trecerea anilor să moștenim Veșnicia / 68

Dumnezeu ajută, dar nu pune în traistă / 70

Mai facem milostenie? / 71

TAINE ȘI VIRTUȚI

Nu numai cu pâine va trăi omul... / 74

„Căutați și veți afla” / 75

Către cei care nu știu buchea credinței / 76

Despre credința adevărată / 77

„Fericiți cei săraci cu duhul, ... blânzi, ... milostivi,
... curați cu inima ...” / 78

Lege și iubire / 80

Între dragoste și iluzia ei / 81

Despre smerenie și răbdare / 83

Pacea și bunelul-ateu Nicolae / 84

Mai este astăzi actuală și necesară ascultarea? / 86

În căutarea fecioriei / 89

Mai este fecioria o virtute? / 93

Imunitatea duhovnicească / 94

POSTUL MARE - Miraculos pelerinaj spre redescoperire

Viața ca înfrânare / 97

Cu smerenie spre iertare / 99

Perioada Triodului – urcuș spre Înviere / 100

A început Triodul. Ne pregătim de Înviere? / 102

Miraculos pelerinaj spre redescoperire / 104

Altfel vezi lucrurile prin prisma Postului / 104

Cum să petrecem Postul Mare? / 106

Sosit-a primăvara sufletului / 108

Șapte luări-aminte la început de post / 109

Postul: scop sau mijloc? / 111

Postul nu ucide omul, ci răul din el / 112

Între lehamite și biruință / 114

Calea postului / 116
Se dezleagă postul la 8 martie? / 117
Câte pahare de vin se cuvin la Sfinții 40 de Mucenici? / 119
La Înjumătățirea Postului / 120
Meditații între Bunavestire și Florii / 121
Se zămislesc copii în post? / 124
Postul este în primul rând rugăciune / 126
Adevăratul post schimbă viața / 127
Să fim vrednici de Înviere! / 129

GÂNDURI DE PRAZNIC

Simbolismul anului nou bisericesc / 131
Maica Domnului în viața noastră / 132
Vine Crăciunul. Iarăși post?!? / 134
Ce așteptăm de Sfântul Nicolae? / 136
Să murim pentru a renaște! – gânduri înainte de Nașterea Domnului / 137
Pruncul Care vrea să Se nască / 138
Postul – de la dietă la înfrânare / 140
Botezul Domnului și sfințirea vieții noastre / 142
Prin Patimi spre Înviere / 145
Lumina lui Hristos / 146
Lumină pentru fericiți / 147
Cum să pomenim „Blajinii”? / 148
Să depășim slăbănișurile noastre! / 150
Puterea înălțării noastre / 152
Să fim vrednici de Înălțare! / 153
Despre lucrarea Sfântului Duh / 154
Gătindu-ne de Duminica Mare / 156
În așteptarea apostolilor / 157
Să sălășluim în lumină / 159
Despre curajul creștin / 160
Legătura între vii și adormiți / 161

FAMILIA, BISERICA ȘI ȘCOALA

Gânduri pentru familia de astăzi / 163
Toate pornesc din familie / 165
Vrem mame creștine! / 167

Revenind la educația creștină / 168
Gânduri pentru dascăli și învățăcei / 170
Gânduri pentru părinți în prag de an școlar / 171
Îndemn învățăcelor / 174
De ce nu avem copii? / 176
Credința trebuie inclusă în cei șapte ani de acasă / 180
Cine ne fură copiii? / 182
Mai avem tineri credincioși? / 189
Tinerii între educație și mărturisirea creștină / 191

BISERICA ȘI SOCIETATEA

Despre „normalul” anormal din societatea de astăzi / 193
Consecințele libertății iresponsabile / 195
Nici în Biserică nu este pace... Să luptăm pentru pace! / 197
Când vine tristețea... / 199
De ce rămânem „călduți” față de Hristos? / 201
Gânduri despre Teologie / 203
Între noi... slujitorii / 204
Februarie – luna plină de o iubire străină dragostei creștine / 206
Ce e cu ziua îndrăgostiților? / 208
Este sau nu libertate în Biserică? / 209
Pericolul comunicării online / 211
Plecarea / 213
Plecăm sau rămânem acasă? / 215
Gânduri în prag de Revelion / 217

Scurtă biografie:

PĂRINTELE OCTAVIAN MOȘIN / 219

VIATA CREȘTINĂ

Grija cea lumească s-o mai lepădăm...

Mulți dintre noi se scufundă în grijile lumești. Nu au timp decât pentru mâncare, chitit și lucru. Altceva nici nu știu să facă. Au impresia că aceasta este viața.

Însă nu poți trăi asemenea unor plante sau animale. Viața e ceva mai mult. În primul rând, e un dar divin, apoi – o misiune, una plină de responsabilitate, de jertfă și de nevoie. Apoi, viața e comunicare cu semenii și cu Dumnezeu. Viața este iubire!

Vai de cei care se leagă prea mult de cele pământești! Pur și simplu, îi compătimesc. Ajung niște nenorociți, neîmpliniți, muritori. Dar omul este chemat spre viața veșnică, de care ne gătim de aici, de pe pământ.

Doar forțele lăuntrice îl pot ridica pe om, îl pot înălța, îl pot face dornic să se rupă de cele vremelnice.

A fi religios e cel mai firesc mod de a trăi al omului, iar religiozitate înseamnă: legătura liberă și conștientă a omului cu Dumnezeu.

Desacralizându-se, omenirea s-a dezbrăcat de valori și a devenit pur consumistă. Astfel, am ajuns să avem o societate bazată pe tot ce vrei, numai nu pe principiile moralei creștine. Oamenii, necrezând și necomunicând cu Adevăratul Dumnezeu, cred în restul și comunică – sau, mai bine zis, se judecă – unul pe altul.

Nici nu vă imaginați ce se întâmplă cu un copil sau tânăr pe care reușești să-l rupi de rețelele de comunicare, de jocurile electronice, de filmele fantastice... Dintr-o oarecare ființă (pe care încă nu am definit-o) acesta începe a se transforma în una umană. Vorbește cu cei din jur, zâmbește, deschide o carte, învață o poezie, vrea în curte la joacă, începe

să comunice cu semenii. Altfel spus, se trezește cu adevărat la viață. Același lucru l-am observat în timpul posturilor, când nu mai sunt ceremonii, când mai deconectezi televizorul, calculatorul, pe scurt, te rupi de spațiul informațional – devii alt om.

Dar să vedeți ce se întâmplă cu lumea care măcar pentru câteva clipe se rupe de realitățile acestei vieți trecătoare și încearcă să se plaseze într-un timp și spațiu sacru. Intră în lumea divină, în eternitate, gustă din dumnezeire și astfel se simte împlinită.

Uneori, când revenim dintr-o călătorie sau după ce am fost impresionați de ceva, vrem să implementăm imediat în viața noastră de zi cu zi lucrurile bune și frumoase pe care le-am văzut. Tot așa se întâmplă și cu omul rugător, care măcar pentru câteva clipe reușește să lase toată grija cea lumească de dragul celei cerești. Atunci dobândește alte dimensiuni și nu mai pune accent pe cele vremelnice, chiar se lasă de acestea de dragul celor veșnice.

Dacă ne-am întâlni măcar o dată cu Dumnezeu și am gusta din El, cu siguranță, n-am prețui altceva mai mult, am vedea că El e Totul. Or, Domnul zice: „Oricine bea din apa aceasta (pământească) va înseta iarăși; Dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va mai înseta în veac, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viață veșnică... Eu sunt pâinea vieții; cel ce vine la Mine nu va flămânzi și cel ce va crede în Mine nu va înseta niciodată.” (Ioan 4, 13-14; 6, 35).

„Oare, ce-i rămâne omului din toată munca lui și din grija inimii lui cu care s-a trudit sub soare?” (Ecclesiastul 2, 22) – se întreabă proorocul, iar apostolul ne răspunde: „Lăsați-I Lui toată grija voastră, căci El are grijă de voi.” (I Petru 5, 7).

Fie ca în mintea și chiar în inima fiecăruia să răsunecântarea heruvimică din cadrul Sfintei Liturghii:

„Noi, care pe heruvimi cu taină închipuim,

Și făcătoarei de viață Treimi întreit-sfântă cântare aducem,

Toată grija cea lumească să o lepădăm,

Ca pe Împăratul tuturor să primim,

Pe Cel înconjurat în chip nevăzut de cetele îngerești”.

Viața-i mers și dăruire

Fiecare om este conștient de faptul că viața nu este doar un dar de la Dumnezeu, dar și un mers, adesea plin de nevoință. Modelul desăvârșit al acestui mers ni-l prezintă Însuși Iisus Hristos, Care zice: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14, 6). Viața unui urmaș al lui Hristos, deci a unui creștin, este plină de ispite, peste care trecem doar cu ajutorul credinței, al nădejzii și al dragostei, de care se leagă celelalte virtuți.

Fiecare pelerinaj spre biserică, mănăstire sau alt loc sfânt, în special cel realizat pe jos, ar trebui să ne amintească de calea lui Hristos spre Golgota. Este un drum care presupune o modestă jertfă raportată la *Marea Jertfă înfăptuită de Dumnezeu, Care acceptă Crucea spre iertarea păcatelor noastre*.

Deși un drum te istovește trupește, în schimb te poate întări lăuntric. Cel care merge cu râvnă pentru Mântuitorul culege alese roade sufletești. Ar trebui să acceptăm truda, nevoința, înfrânarea, rugăciunea ca realități ale vieții care ne ajută să creștem duhovnicește. Ferice de cel care își asumă aceste responsabilități pentru a se face părtaș vieții veșnice.

Toate pornesc de la conceptul creștin că viața este o jertfă, o dăruire; și dacă nu înțelegem acest

lucru, niciodată nu vom fi gata de o muncă plină de abnegație și spre binele nu doar al nostru, dar și al tuturor și chiar întru slava Domnului.

Mulți zic „Doamne, ajută”, iar dacă pofta nu le e împlinită, se încumetă să mai zică că Cel de Sus nu-i aude. Însă Dumnezeu aude doar cele izvorâte din adâncul inimii și le împlinește doar dacă cele cerute sunt de real folos – *spre zidire lăuntrică*.

Să nu ispitim pe Domnul, ci să ne apucăm de treabă, căci Dumnezeu ajută, dar nu pune în traistă. Totul se obține, are sens și este primit în fața Lui Dumnezeu doar dacă presupune muncă asiduă, cinstită și rugăciune cu osârdie izvorâtă dintr-o inimă smerită și iubitoare față de toți și de toate.

Viața mai are și popasuri. Suntem la diferite etape ale vieții, care necesită a fi trăite corect și spre înțeleptirea noastră. Toate pornesc de acasă, din familie, apoi ne raportăm la ceea ce ne înconjoară. Urmează școala sau școlile care ne educă pentru școala vieții.

Se zice că după ce uităm mai tot ce am învățat în școală rămânem cu educația. Probabil, școala are menirea, în primul rând, să contribuie la buna, corecta educație și formare a personalității...

Atunci când ai decis să iei o cale, oricare ar fi ea, trebuie să o duci destoinic. E nevoie ca fiecare să devină un bun specialist și să-și formeze un trunchi profesional. Instituția are menirea să-ți cultive nu doar cunoștințele strict necesare, dar și să-ți insuflă dragostea pentru domeniul ales.

E foarte ușor să obții o diplomă de studii, e simplu să obții o profesie, dar foarte greu și anevoios e să-l ajuți pe om să-și facă din activitate o adevărată vocație.

Să ne dea Domnul înțelepciune pentru a alege calea cea dreaptă și de a iubi jertfindu-ne.

De ce unii creștini sunt în afara Bisericii?

Respect pentru oameni și cărți

Am parcurs jumătate din Postul cel Mare. Ți se bucură inima la văzul atâtor creștini care pășesc pragul sfintelor lăcașuri. Vrei să crezi că toți vin să se primenească la suflet, să se spele de păcate, să-și îndrepte viața, să iubească jertfindu-se.

Însă mai sunt dintre acei care au frică să intre, motivând că nu știu cum să se comporte, ce să facă... Alții nici nu apucă să intre, ci îi aduc alții, fiind petrecuți în ultimul drum.

Mai avem și dintre acei care se cred „sfinți” și „drepti”, iar la biserică, spun dâșii, n-au ce căuta decât cei „păcătoși”. Alții nu-și închipuie cum pot sta de rând cu toată lumea, când ei au un statut aparte: sunt directori, președinți, vedete etc. Mai avem și dintre acei care nici nu vor să audă de Dumnezeu.

Astfel, când vezi pe cineva în biserică, te gândești la un suflet nobil, care a înțeles că viața fără hrană sufletească, fără Hristos, este un nonsens. Însă de fapt prea puțini ajung în locaș și cu sufletul, căci îi vezi absenți și veniți la ce vrei, numai nu la rugăciune, la pocăință... la întâlnirea cu Hristos.

Biserica este înțeleasă de unii doar ca o instituție unde te liniștești, unde transmiți niște foițe cu împlinirea tuturor dorințelor și nevoilor, unde cineva își asumă responsabilitatea să-ți rezolve toate problemele etc.

Greșit gândesc cei care cred că totul stă doar în puterile omenești, dar și cei care încearcă să se deconecteze de la viața socială și să-i ceară Celui de Sus ajutor, fără a depune un minim efort.

Și dacă sunt atâtea dificultăți în înțelegerea noțiunii de „biserică” ca zid, ca loc de întâlnire a omului cu Dumnezeu și a felului cum trebuie să te comporti într-un locaș divin, lucrurile sunt mult mai

complicate în înțelegerea „Bisericii” ca o comunitate de oameni adunați în același duh.

Biserica este viața de comuniune a persoanelor Sfintei Treimi extinsă în umanitate și comuniunea de iubire și viață a oamenilor cu Dumnezeu prin Hristos în Duhul Sfânt. „... Și iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” (Matei 28, 20), ne spune Mântuitorul. „Dar Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în numele Meu, Acela vă va învăța toate și vă va aduce aminte despre toate cele ce v-am spus Eu.” (Ioan 14, 26).

Problema multora care pretind că sunt creștini, dar nu și trăitori, este că nu cunosc Evanghelia, nu se conduc după legile creștine, nu râvnesc virtuțile.

I-am întrebat pe mulți copii și tineri cine vor să devină sau ce vor în general de la viață. Mi-au răspuns divers – de la staruri până la medici, pedagogi, cosmonauți etc., iar scopul vieții acestora este să câștige un ban, să aibă statut social, să-și întemeieze o familie, să aibă casă, mașină... Și astfel vor ajunge fericiți. Pe nimeni nu l-am auzit să-mi spună că mai întâi caută Împărăția cerească, liniștea sufletească, pacea cu cei din jur, iertarea de păcate... sfințirea vieții.

Or, tocmai acesta este mesajul evanghelic; iar dacă omul este ghidat spre alte valori și idealuri, atunci Scriptura nu este interesantă, actuală, primordială în viața noastră. De aceea unii intră prea rar, alții mai deloc, pentru că nu știu ce să caute în ea.

Apoi, odată intrați în biserică, nu prea înțeleg ce se întâmplă aici: rugăciuni, metanii, cântări, persoane înveșmântate și mesaje în care se vorbește despre „balauri”, „scorprii”, „foc nevăzut” și multe alte lucruri pur și simplu neînțelese, departe de realitatea vieții cotidiene. Ba mai sunt și „jandarmi” (în chipuri de